

ENA NAPAKA

Sophia je prijetno dekle. Z odličnimi ocenami, popularna je v šoli in ima svetlo prihodnost.

Končala je srednjo šolo in kmalu potem spoznala, da se prehitro lahko zgodi preveč in kako lahko ena sama napaka spremeni vse.

POPOLDNE (ŠOLA, zadnji šolski dan)

»Sophia! Zamudila boš!« zakliče Sophijina mami.

»Prihajam!« priteče po stopnicah. Steče do kuhinje hitro zagradi toast iz krožnika in odhiti proti vratom.

»Lepo se imej!« se poslovijo. Sophia steče iz hiše po cesti, da ujame še zadnji bus.

V šoli je bilo zelo čustveno. Še minuta do konca srednje šole. Vsi nestrpno čakajo, še učitelj gleda na uro.

In tri ... dva ... ena! Zvonec zazvoni in označi konec ... Vsi veselo stečejo iz učilnice, nekateri mečejo liste v zrak, stare zapiske, teste ... Sophia hodi zadovoljno po hodniku, ko jo ustavi gruča deklet. »Hej, Sophia, zabava - danes zvečer - pri meni doma. Za zadnji dan.« reče Ana, ena izmed deklet.

»Moraš priti!« vzklikne druga.

»Ja, daj, no. Noro zabavno bo,« reče tretja.

»Ne vem, no, punce. Mami je nakaj namigovala, da bomo doma proslavili zaključek ...» odgovori Sophia.

»Ne, ne. Morš priti!«

»Brez tebe ni zabave.«

Sofia je v dvomih. Ne ve, kaj bi rekla. »No prav, no prav,« se končno odloči Sophia. »Pridem!«

»Yes! No, se vidimo ob devetih!« vzkliknejo dekleta, ki se hihitaje oddaljujejo.

Sophia krene proti domu.

ZVEČER (DOMA)

»Se vidiva potem, mami.« reče Sophia.

»Kam pa greš?« vpraša njena mami, z vidnim vprašanjem na obrazu.

»Ven.«

»Od kdaj pa? S kom pa?«

»Samo z nekaj prijatelji, praznovat gremo zadnji dan,« se nasmehne Sophia.

»Hmm, no, prav. Nič nisi rekla prej. Ti pa privoščim. Bodi doma ob polnoči.«

»Kaj?! Ne, no, mami, to je prezgodaj,« zastoka.

»Dobro, ob dveh. Nič kasneje.«

»Super, hvala, mami,« je Sophia z eno nogo na dvorišču zavpila nazaj.

Ko je že skoraj ni bilo več, je mama bolj sama sebi zašepetala: »Bodi pazljiva, ljubica«

Sophia je seveda ni več slišala.

ZVEČER (NA ZABAVI)

Sophia potrka na vrata Anine hiše.

»Oh, prišla si. Supeeeeer! Pridi, pridi,« ji Ana s prstom pokaže, naj vstopi. »Naj se zabava začne! Uživaj!«

»Hvala, Ana. Top je namen. Sophia se razgleda po hiši. Glasna glasba, nekaj steklenic leži po tleh, ples in petje. Opazila je, da steklenice različnih alkoholnih pijač stojijo po mizah, zraven pa stolpi plastičnih lončkov.

»Boš kaj pila?« jo vpraša en fant, ki v roki drži kozarec.

»Oh, ne, hvala, samo vodo bi,« reče izmikajoče in si natoči vodo iz pipe v svoj kozarec. Fant je odšel. Čez čas se je zaklepetala z nekaj dekleti. Takrat pa zagleda fanta, ki ji je bil všeč že iz drugega letnika.

»Samo malo,« se opraviči Sophia in se odpravo proti svoji simpatiji. Druge punce gledajo za njo, saj jih je zapustila sredi zanimivega pogovora.

»Živjo, Matic.«

»Oj, Sophia, nisem vedel, da boš prišla,« ji odvrne.

Matic se malo sramežljivo popraska po glavi. Sophia se mu nasmehene in blekne: »Brez mene ni zabave.«

»Res je,« odvrne in oba se zasmejeta. Zapleteta se v pogovor.

»Hej! Matic, pridi sem!« zakliče skupina fantov proti njima.

»Že grem, že grem,« zavpije nazaj. Matic se obrne nazaj k Sophi-ji: »Moram iti, oprost. Mogoče se vidiva pozneje.«

»Ja, ni problema, pojdi,« reče razočarano in se počasi odpravi prosti svojim prijateljicam.

»In?« vpraša ena, ki vidi njen kisli obraz.

»Nič, samo prijatelja sva,« reče in postane malo rdeča v obraz.

Ura hitro teče in preden se Sophia zave, je ura že petnajst do enih. Panično vzklikne: »Moram iti domov, če ne me bo mami ubila.«

»Aww, no prav, se vidimo kmalu,« so prijateljice sočutno dodale.

Sophia se poslovila od njih, se obleče in gre proti vratom.

»Te bom jaz peljal,« se Matic od nikoder pojavi pred vrati. Videti je bil drugačen, čuden ...

»Mislim, da to ni dobra ideja.« ga Sophia prijazno zvrne.

»Daj no, da ne boš sama vozila domov ob tej uri. Te ni niti malo strah?«

Sophia se malo zamisli in potem prikima: »OK.«

»Super, daj mi ključe. Greva s tvojim avtom,« je Matic navdušen.

PONOČI (CESTA)

In skupaj se odpravita proti Sophijinemu avtu. Ko prideta, ji Matic odpre vrata vrata, da sede notri.

Sophia mu pove svoj točen naslov. Odpeljeta se.

Vse gre super in se imata lepo. Nato pa prideta do zadnjega semaforja pred njenim domom.

»Umm ... Matic, malo upočasni. Rdeča je,« reče malo zaskrbljeno, saj vidi, da Matic ne reagira, kot bi pričakovala.

»Ne skrbi.«

»Ne, ne, resno mislim. Ustaviti se moraš!!!«

Matic še kar z isto hitrostjo pelje po cesti. Še par metrov do semaforja je, na katerem še kar sveti rdeča luč. Sophia se zadere: »Matic?! USTAVI SE, AVTO PRIHAJA!«

Prepozno. Avto pripelje iz druge smeri in BUM. Zaleti se direktno v avto.

Sophio zagrne tema. Vse postane črno. Črna tema je res črna.

ČEZ NEKAJ DNI (BOLNIŠNICA)

Zbudi v beli postelji, bolniški postelji.

»Kje sem?« vpraša na glas.

»Ljubica? Zbudila se je!« zavpije glas zraven njene postelje. V sobo prihiti ženska v beli halji.

»Sophia?« vpraša, ko se ustavi. Sophia prikima. »Kako se počutiš?«

»Zanič, vse me boli. Ne čutim svojih nog! Moje noge! Ne čutim jih!« panično odgovarja.

Zdravnica se spogleda z mami.

»Sophia, bila si udeležena v prometni nesreči. In ...« solze zapolnijo mamine oči, zato nadaljuje zdravnica. »Kar vaša mama želi povedati je, da ... Hudo si se poškodovala in ... in na žalost se nekaterih poškodb ne da popraviti.«

»Paralizirana sem?!« vpraša čisto tiho in prav tako neslišno ji tečejo solze po obrazu.

»J-ja,« odvrne zdravnica.

Sophia se skuša spomniti dogodka. Tiho je. Nato vpraša: »K-kaj p-pa ... kaj pa Matic, ki je bil z mano?«

Mami in zdravnica se še enkrat spogledata, nato mami položi roko na hčerkino: »Sophia, umrl je v nesreči. Niso mu mogli pomagati.«

»V laboratoriju so povedali, da je imel v krvi zelo veliko alkohola,« je dodala zdravnica.

»N—n-ne, ne!« je hlipala Sophia.

ČEZ NEKAJ MESECEV (ŽIVLJENJE)

Življenje se ji je obrnilo na glavo. Spoznala je, da ne bo več mogla hoditi. Študij je moral počakati. Voziček je postal njen stalni spremljevalec. Pomembnejša je bila rehabilitacija.

Po nesreči je morala začeti znova. Najprej se je malo umaknila, zlezla je vase, da bi imela čas razmišljati o ... stvareh ... Kaj bi lahko naredila drugače? Sama se alkohola ni niti dotaknila. Zakaj je spregledala? Slutila je, da nekaj ni prav, a kaj, ko ji je godila Matičeva pozornost. Spoznala je, da ni bila dovolj previdna. Ni znala reči ne. Čustva so bila nad razumom. Ljubezen jo je zavedla. Bolje bi bilo, da bi šla domov sama. Ko je razmišljala, je ugotovila, da bi Matica lahko povabila na avtobus ali vlak. Volk bi bil sit in koza cela. Oba bi bila na varnem in oba bi bila živa in zdrava. Ena napaka. Ena življenjska napaka. Matica je stala življenja, ona pa bo vse življenje plačevala ... Alkoholu je treba reči – NE.

Rachel Laura Lovšin, 8. A

OŠ Rodica

Mentorica: Alenka Brovč